

הלבנות שנגנות פרק טו

א. כבר בארנו שכל שנגנה שההדיוט מביא עליה חטאתו הקבועה, כשבה או שעירה אם שנג בה הנשיא, מביא שעיר; ואם שנג בה כוהן משיח, מביא פר.

ב. במה דברים אמורים שכוהן משיח מביא קרבן על שנגתו, בשטעה בהוראת עצמו ועשה מעשה בשנגת הוראתו לבדה והוא, שיהיה חכם מפלא, שנאמר "אם הכהן המשיח יחטא, לאשמת העם. . .". (ויקרא ד, ג), הרי משיח כצבור: מה הצבור שהן בית דין, אינן חייבין בקרבן עד שיהיו חכמים ראויין להוראה, ויטעו בהוראה, ויעשו העושים על פיהם, ויורו לבטל מקצת ולקיים מקצת כך המשיח, בכל הדרכים האלו.

ג. פיצד: כוהן משיח שטעה בהוראה לעצמו, ודמה שהזרק מרשות לרשות בשבת מתר, וזרק מרשות לרשות, והוא תולה בהוראתו לעצמו כשיודע לו חטאו, יביא פר לחטאת.

ד. אבל אם לא תלה בהוראתו, אלא שנג וזרק בשנגה, או שתלה בהוראתו, ולא היה חכם מפלא, או שעקר כל הגוף בהוראתו לעצמו, או ששנג בהוראה לבטל מקצת ולא עשה והוא סומך על הוריתו, אלא עשה בשנגה אחרת, או שהיה מזיד בהוראה ושנג במעשה הרי זה פטור מקרבן כלל: שדינו להוראת עצמו, כדין הקהל להוראת בית דין לכל דבר.

ה. הורה לעצמו, ושכח מאיזה טעם הורה, ובשעת מעשה אמר הריני עושה, על דעת הוראתי הרי זה מביא פר חטאתו.

ו. הורה לעצמו לבטל מקצת ולקיים מקצת בעבודה זרה, ועשה כפי הוראתו הרי זה מביא שעירה כהדיוט: והוא, שישנג בהוראה כמו שבארנו שאין המשיח חייב קרבן אלא בהעלם דבר בהוראה, עם שנגת המעשה כצבור; אבל אם שנג במעשה בלבד בלא הוראה בין בעבודה זרה, בין בשאר מצוות אינו מביא קרבן כלל.

ז. הורה הכוהן המשיח עם בית דין, ושנג הוא והם בהוראה אף על פי שעשה על פי ההוראה הזאת שטעו בה, הואיל ולא סמך בשעת מעשה על הוראתו לבדה, אלא על הוראתו, עם הוראת בית דין הרי זה פטור. ואינו צריך כפרה בפני עצמו; אלא אם היו בית דין מביאין קרבן, מתכפר לו בכלל הצבור. ואם היו העושים הם המביאין קרבן אינו מביא קרבן, שהרי אינו צריך כפרה בפני עצמו. הורה עם בית דין בשנגה, ושגגו הם בדם והוא בחלב אינו מתכפר לו עם הצבור, אלא מביא פר לעצמו.

ח. כוהן משיח שנסתפק לו אם שנג שנגה זו שהיא שנגת הוראה עם המעשה, או לא שנג אותה אינו מביא אשם תלוי, מפני שהוא בה כצבור שאינן מביאין אשם תלוי על לא הודע שלשנגת הוראה. אבל הנשיא אם נסתפק לו אם חטא או לא חטא מביא אשם תלוי כשאר ההדיוטות, מפני שאין שנגתו תלויה בהוראה.

ט. איזה הוא נשיא האמור בתורה: זה מלך שאין עליו רשות לאדם מישראל, ואין למעלה ממנו במלכותו, אלא ה' אלהיו בין שהיה מבית דוד, או משאר שבטי ישראל. ואם היו מלכים

רבים, ואין אחד מהן עובד חבירו כל אחד ואחד מהן מביא שעיר על שגגתו.

י. ואיזה הוא כוהן משיח זה כוהן גדול שנמשח בשמן המשיחה, לא המרבה בבגדים. כוהן גדול שנמשח בשמן המשיחה, ועבר מעבודתו מפני מום או זקנה וכיוצא בהן, וחטא בשגגה זו מביא פר על שגגתו: לפי שאין בין כוהן משיח המשמש לכוהן משיח שעבר, אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה שלכל יום שאין מקריב אותן, אלא כוהן המשמש בכהנה גדולה; אבל פר הבא על כל המצוות, שווים הם בו.

יא. נשיא שעשה עם הצפור בהוראת בית דין, הרי זה מתכפר לו בכלל העם: שאם היו בית דין הם שהקריבו על שגגתן, כל העם והמלך פטורין מן הקרבן כמו שבארנו; ואם היו העושים על פי בית דין הם שחיבין בקרבן, והיה המלך מן העושים הרי זה מביא שעיר, שעיר נשיא במקום כשבה או שעירה שלהדיוט הוא עומד.

יב. נשיא שנצטרע, עבר מנשיאותו; ונשיא שעבר מנשיאותו, הרי הוא כהדיוט. חטא כשהיה נשיא, ועבר מגדלתו הרי זה מביא שעיר: שנאמר "על חטאתו, אשר חטא" (ויקרא ד, ג; וראה ויקרא ד, כב), כשעת חטאתו הוא מביא.

יג. כוהן משיח או מלך שחטאו עד שלא נתמנו אף על פי שלא נודע להם אלא אחר שנתמנו, הרי אלו כהדיוט: שנאמר "אשר נשיא, יחטא" (ויקרא ד, כב), "אם הכהן המשיח יחטא" (ויקרא ד, ג) עד שיחטא כשהוא נשיא וכשהוא משיח. לפיכך אם אכל ספק חלב כשהוא הדיוט, ונודע לו על ספקו אחר שנתמנה כוהן גדול הרי זה מביא אשם תלוי.

יד. אכל חצי זית חלב כשהוא הדיוט וחצי זית כשהוא נשיא, בהעלם אחד, או שאכל חצי זית כשהוא נשיא וחצי זית אחר שעבר אינו מצטרף, ופטור. אכל חצי זית כשהוא הדיוט, ונתמנה ועבר, ואכל חצי זית כשהוא הדיוט הרי זה ספק אם מצטרף, או כבר הפסיקה הנשיאות.

הלכות מחסרי כפרה

יש בכללן ארבע מצוות עשה; וזה הוא פרטן: (א) שתקריב הזבה כשתטהר קרבן; (ב) שתקריב היולדת כשתטהר קרבן; (ג) שיקריב הזב כשיטהר קרבן; (ד) שיקריב מצרע כשיטהר קרבן. ואחר שיקריבו קרבנותיהן, תגמר טהרתן. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות מחסרי כפרה פרק א

א. ארבעה הן הנקראין מחסרי כפרה הזבה, והיולדת, והזב, והמצרע. ולמה נקראו מחסרי כפרה: שכל אחד מהן אף על פי שטהר מטמאתו, וטבל, והעריב שמשו עדין הוא חסר,

ולא גמרה טהרתו כדי לאכל בקדשים עד שיביא קרבנו ; וקדם שיביא פפרתו, אסור הוא לאכל בקדשים, כמו שבארנו בפסולי המקדשין.

ב. גר שמל וטבל, ועדין לא הביא קרבנו אף על פי שהוא אסור לאכל בקדשים עד שיביא קרבנו, אינו ממחסרי כפרה : שקרבנו עכבו להיות גר גמור, ולהיות ככל כשרי ישראל ; ומפני זה אינו אוכל בקדשים, שעדין לא נעשה ככשרי ישראל. וכיון שיביא פפרתו, ויעשה ישראל כשר אוכל בקדשים. הביא פרידה אחת בשחרית, אוכל בקדשים לערב ; ויביא פרידה שניה שקרבנו שלגר עולת בהמה, או שני בני יונה או שתי תורים, ושניהן עולה, כמו שבארנו במעשה הקרבנות.

ג. הזב והזבה קרבן כל אחד מהן שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת. והיולדת קרבנה כבש עולה, ובן יונה או תור חטאת ; ואם אין ידה משגת מביאה שתי תורים או שני בני יונה, אחד עולה ואחד חטאת. והמצרע, קרבנו שלושה כבשים אחד עולה ואחד אשם, וכבשה לחטאת ; ואם אין ידו משגת מביא קן, אחד עולה ואחד חטאת, וכבש לאשם.

ד. הזב, והזבה, והמצרע מביא כל אחד משלושתן פפרתו ביום השמיני לטהרתו : שכל אחד מהן סופר שבעת ימי טהרה, וטובל ביום השביעי, ומעריב שמשו, ומקריב קרבנותיו ביום השמיני.

ה. היולדת אינה מביאה קרבנה ביום ארבעים לזכר, או ביום שמונים לנקבה ; אלא מערבת שמישה, ומביאה קרבנה למחר, שהוא יום אחד וארבעים לזכר ויום אחד ושמונים לנקבה, והוא היום שנאמר בו "ובמלאת ימי טהרה . . ." (ויקרא יב, 1). ואם הביאה קרבנה בתוך מלאת, לא יצאת : אפלו הביאה על ולדות הראשונים בתוך ימי מלאת שלולד זה, לא יצאת.

ו. עברו ימים אלו, ולא הביאו פפרתן הרי אלו מקריבין פפרתן לאחר זמן. וכל זמן שלא הקריבו חטאתן, אסורין לאכל בקדשים ; אבל העולה והאשם, אינן מעכבין.

ז. כבר בארנו במעשה הקרבנות שכל מחיבי קרבן, אין מקריבין על ידן אלא מדעתן חוץ ממחסרי כפרה, שאין צריכין דעת בעלים : שהרי אדם מביא קרבן על בנו ובנותיו הקטנים, אם היו מחסרי כפרה, ומאכילן בזבחים.

ח. איזו היא זבה זו שזב דמה שלושה ימים זה אחר זה, בלא עת נדתה ; וזו היא זבה גדולה, שצריכה ספירת שבעה וחיבת בקרבן. וכבר בארנו בענין הנדה, אימתי תהיה האשה זבה בדמים שתראה, ואימתי לא תהיה זבה אלא נדה או טהורה, ומתי תהיה ספק זבה.

ט. כל מקום שאמרנו שהיא זבה, וסופרת שבעה הרי היא חיבת להביא קרבן, וחטאתה נאכלת. וכל מקום שאמרנו שהיא ספק זבה הרי זו מביאה קרבן, ואין חטאתה נאכלת : שכבר בארנו שחטאת העוף הבאה על הספק, תשרף.

י. ושם בארנו מה תלד האשה או תפיל, ותהיה טמאה לידה, ומה תלד או תפיל, ולא תהיה טמאה לידה. וכל מקום שאמרנו

שְׁהִיא טְמֵאָה לִידָה הָרִי זֶה מְבִיאָה קֶרֶבֶן, וְחֲטֵאתָהּ נֹאכָלֶת; וְכָל מְקוֹם שֶׁאִמְרָנוּ שְׂאִינָה טְמֵאָה לִידָה, הָרִי זֶה פְטוּרָה מִן הַקֶּרֶבֶן. יא. הָאִשָּׁה שֶׁלֹּא הִחֲזִיקָה עֲבָרָה, וְהִפִּילָה וְלֹא יָדָעָה מֶה הִפִּילָה, אִם נָפַל שְׁחִיבָתָה עָלָיו קֶרֶבֶן, אוֹ דָבָר שְׂאִינָה חִיבָתָה עָלָיו הָרִי זֶה סֵפֶק יוֹלָדֶת, וּמְבִיאָה קֶרֶבֶן; וְאִין חֲטֵאתָהּ נֹאכָלֶת.

יב. וְכֵן שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁהִפִּילוּ שְׁנֵי נָפְלִים, נָפַל אֶחָד רָאוּי לְהַקְרִיב עָלָיו, וְהַנָּפֶל הָאֲחֵר פְּטוּרָה עָלָיו, וְאִין אַחַת מֵהֶן מַכֶּרֶת נָפֶלָה כָּל אַחַת מִשְׁתִּיחֶן מְבִיאָה קֶרֶבֶן מִסֵּפֶק; וְאִין חֲטֵאתָהּ אַחַת מִשְׁתִּיחֶן נֹאכָלֶת שְׁחֲטָאתָהּ הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֵּפֶק נִשְׁרַפֶּת, שְׂמָא אִינָה חִיבָתָה, וְנִמְצְאָתָה חֲטֵאתָהּ זֶה חֲלִין שֶׁנִּשְׁחַטּוּ בַּעֲזָרָה, שֶׁהֵן אֲסוּרִין בַּהֲנִיָּה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת שְׁחִיטָה.

יג. אַחַת הַיּוֹלָדֶת וְאַחַת הַמַּפְלָת, וְלֹד אֶחָד אוֹ וְלֹדוֹת הִרְבֵּה הָרִי זֶה מְבִיאָה קֶרֶבֶן אֶחָד לְכֻלָּם; וְהוּא, שֶׁתִּלְד כֻּלָּן בְּתוֹךְ יָמֵי מְלָאָתָהּ; אֲבָל אִם הִפִּילָה אַחֵר יָמֵי מְלָאָתָהּ, מְבִיאָה אֵף עַל הַשְּׁנִי. יד. בִּיּוֹצֵד: יִלְדָה נִקְבָּה כָּל נָפְלִים שֶׁתִּפִּיל מִיּוֹם הַלִּידָה עַד סוֹף יוֹם שְׁמוֹנִים הָרִי הֵן נִחְשָׁבִין עִם הַיּוֹלֵד הָרִאשׁוֹן, וְכֹאֲלוֹ יִלְדָה תְּאוֹמִים זֶה אַחֵר זֶה; וְאִינָה מְבִיאָה אֶלָּא קֶרֶבֶן אֶחָד.

טו. הִפִּילָה נָפַל בְּלֵיל אֶחָד וּשְׁמוֹנִים, וּמִיּוֹם אֶחָד וּשְׁמוֹנִים וְהִלָּאָה אִם הָיָה רָאוּי לְקֶרֶבֶן, הָרִי זֶה מְבִיאָה עָלָיו בְּפָנָי עֲצָמוֹ.

טז. יִלְדָה נִקְבָּה, וְלֹאֲחֵר שְׁשִׁים יוֹם אוֹ שִׁבְעִים יוֹם הִפִּילָה נִקְבָּה שְׁנִיָּה כָּל נָפֶל שֶׁתִּפִּיל בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים שְׁלֹשָׁנִים זֶה הַשְּׁנִיָּה, פְּטוּרָה עָלָיו. וְכֵן אִם הִפִּילָה נִקְבָּה שְׁלִישִׁית אַחֵר שְׁשִׁים אוֹ שִׁבְעִים שְׁלֹשָׁנִים שְׁנִיָּה הָרִי כָּל נָפֶל שֶׁתִּפִּיל בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים שְׁלֹשָׁנִים שְׁלִישִׁית, פְּטוּרָה עָלָיו: מִפְּנֵי שֶׁהוּא חָשׁוּב עִם הַנָּפֶל הַשְּׁלִישִׁי, וְהַנָּפֶל הַשְּׁלִישִׁי חָשׁוּב עִם הַשְּׁנִי, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּתוֹךְ יָמֵי מְלָאָתָהּ שָׁלוֹ; וְהַשְּׁנִי חָשׁוּב עִם הָרִאשׁוֹנָה, וְאִינָה מְבִיאָה אֶלָּא קֶרֶבֶן אֶחָד עַל הַכֹּל.

יז. הַיּוֹלָדֶת טְמֵאוֹת אוֹ אֲנֶדְרָגִינוֹס, וְהִפִּילָה נָפַל אַחֵר אַרְבָּעִים מִיּוֹם לִידָתָהּ הָרִי זֶה מְבִיאָה קֶרֶבֶן עַל נָפֶל זֶה, שְׂמָא זָכָר הוּא הָרִאשׁוֹן, וְהָרִי הִפִּילָה אַחֵר מְלָאָתָהּ; וְאִין חֲטֵאתָהּ נֹאכָלֶת, שְׂמָא נִקְבָּה הִיא הָרִאשׁוֹנָה, וּבְתוֹךְ מְלָאָתָהּ הִפִּילָה, שְׁהִיא פְטוּרָה מִקֶּרֶבֶן שְׁנִי.

יח. הָאִשָּׁה שֶׁיֵּשׁ עָלֶיהָ סֵפֶק חֲמֵשׁ לִידוֹת, אוֹ סֵפֶק חֲמֵשׁ זִיבוֹת מְבִיאָה קֶרֶבֶן אֶחָד, וְאוֹכֶלֶת בְּזָבָחִים; וְאִין הַשָּׂאָר עָלֶיהָ חוֹבָה. הָיוּ עָלֶיהָ חֲמֵשׁ לִידוֹת וְדֹאִיוֹת, וְחֲמֵשׁ זִיבוֹת וְדֹאִיוֹת מְבִיאָה קֶרֶבֶן אֶחָד, וְאוֹכֶלֶת בְּזָבָחִים; וְהַשָּׂאָר עָלֶיהָ חוֹבָה. וְכֵן הַדִּין בְּזָב.

יט. הָיוּ עָלֶיהָ חֲמֵשׁ לִידוֹת וְדֹאִיוֹת, וְחֲמֵשׁ לִידוֹת סֵפֶק, אוֹ חֲמֵשׁ לִידוֹת וְדֹאִיוֹת, וְחֲמֵשׁ זִיבוֹת סֵפֶק מְבִיאָה שְׁנֵי קֶרֶבְנוֹת: אֶחָד עַל הַדֹּאִי וְנֹאכָל, וְהַשָּׂאָר הַדֹּאִיוֹת עָלֶיהָ חוֹבָה; וְאֶחָד עַל הַסֵּפֶק וְאִינוֹ נֹאכָל, וְאִין הַשָּׂאָר עָלֶיהָ חוֹבָה. וְאוֹכֶלֶת בְּזָבָחִים.

כ. הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְגַּיְרָה, וְאִין יָדוּעַ אִם עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיְרָה יִלְדָה, אוֹ מִשְׁנֵיתִיגַיְרָה יִלְדָה הָרִי זֶה מְבִיאָה קֶרֶבֶן מִסֵּפֶק, וְאִין חֲטֵאתָהּ נֹאכָלֶת.

כא. כָּבֵר בְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת שְׁגָגוֹת, שֶׁכָּל מַחֲסָרֵי כִפָּרָה מִסֵּפֶק

שְׁעָבַר עֲלֵיהֶם יוֹם הַכַּפּוּרִים חִיבִין לְהֵבִיא אַחַר יוֹם הַכַּפּוּרִים :
שְׁקָרְבָן זֶה, מִכְשִׁירֵן לֶאֱכֹל בִּקְדָּשִׁים.

כב. הָאִשָּׁה שִׁישׁ עָלֶיהָ לִידָה אוֹ זִיבָה מְבִיאָה מַעוֹת הַקְּנִים,
וְנוֹתַנָּת בְּשׁוּפָר, וְאוֹכֵלֶת בִּקְדָּשִׁים לַעֲרֹב : חֲזָקָה שְׁאִין בֵּית דִּין
שְׁלֹפּוֹהֵנִים עוֹמְדִין מִשָּׁם, עַד שִׁיכָלוּ כָּל הַמַּעוֹת שֶׁבְּשׁוּפָר,
וַיִּקְרִיבוּ כִּנְגָדָן קָנִים, כִּמּוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּשִׁקְלִים וּבְהִלְפוֹת כָּלִי
הַמִּקְדָּשׁ וְהָעוֹבְדִין בוֹ.

כג. הָאִשָּׁה שֶׁהֵבִיאָה חֲטָאתָהּ, וּמֵתָה יָבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁים עוֹלָתָהּ :
אֵף עַל פִּי שְׁלֹא הִפְרִישָׁה אוֹתָהּ מִחַיִּים, כְּכֹר נִשְׁתַּעֲבְדוּ נִכְסֶיהָ
בְּקָרְבָן ; וְהַשְׁעָבוֹד, דִּין תּוֹרָה הוּא.

הַלְבוֹת מַחֲסָרֵי בַּפָּרָה פֶּרֶק ב

א. הַזּוֹב הָאֲמוֹר בַּתּוֹרָה, הִיא שְׁכַבַת זָרַע הַבָּאָה מִחֲלִי הַחֲלָלִים
שֶׁהִיא מִתְקַבֵּצַת בָּהֶן. וְכִשְׁיֵצָא הַזּוֹב, אֵינּוּ יוֹצֵא בְּקָשִׁי כְּשִׁכַּבַת
זָרַע, וְאֵין בִּיצִיאָתוֹ תֹּאזָה וְלֹא הִנָּיָה ; אֲלֹא נִגְרַר וַיּוֹרֵד כִּמּוֹ בִּצְק
שֶׁלְשַׁעוּרִים, דּוֹהָה כָּלכֵּן בִּיצָה הַמוֹזָרֶת. אֲבָל שְׁכַבַת זָרַע, לְבִנָּה
קְשׁוּרָה כָּלכֵּן בִּיצָה שְׁאִינָה מוֹזָרֶת.

ב. הַרּוּאָה רְאִיתָ הַזּוֹב הַגּוֹרֶמֶת לוֹ לְהִיּוֹת זָב, מִחֲמַת חֲלִי אוֹ אֲנָס
וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן אֵינּוּ זָב : שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ" (ויקרא טו, ב)
מִחֲמַת בְּשָׂרוֹ הוּא שְׁיֵהִיָּה טָמֵא, לֹא מִחֲמַת דְּבָר אַחֵר.

ג. מִכָּאֵן אָמְרוּ, בְּשִׁבְעָה דְּרָכִים בּוֹדֵקִין אֶת הַזָּב בְּמֵאֲכָל,
וּבְמִשְׁתָּה, בְּמִשָּׂא, וּבְקִפִּיצָה, בְּחֲלִי, וּבְמִרְאָה, וּבְהִרְהוּר.

ד. בִּיצָד : אֲכָל אֲכִילָה גִּסָּה, אוֹ שְׁתָּה הֶרְפָּה, אוֹ שְׁאָכַל אוֹ שְׁתָּה
אֲכָלִין אוֹ מִשְׁקִין הַמְּבִיאִין לִידֵי שְׁכַבַת זָרַע, אוֹ שֶׁנִּשָּׂא מִשְׁאוּי
כְּבֹד, אוֹ שֶׁקֶפֶץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, וּבְכָלֵל דְּבָר זֶה אִם הִפָּה עַל
גִּבּוֹ, אוֹ שְׁהִיָּה חוּלָה, אוֹ שֶׁרָאָה אִשָּׁה וְהִתְאַוָּה שְׁכִיבָתָהּ, אוֹ
שֶׁהִרְהַר בְּעֶסְקִי בְּעִילָה, אֵף עַל פִּי שְׁלֹא הִרְהַר בְּבְעִילַת אִשָּׁה
שֶׁהוּא מִפִּירָה אִם קָדַם אַחַד מִכָּל אֵלּוּ, וְרָאָה רְאִיָּה שְׁלִזוֹב תּוֹלִין
בוֹ, וְאֵינּוּ טָמֵא.

ה. הַרּוּאָה קָרִי אֵינּוּ מִטָּמֵא בְּזוֹב מַעַת לַעַת, שֶׁרְאִיָּה זֹו שְׁלִזוֹב
מִחֲמַת שְׁכַבַת זָרַע הִיא ; וְכֵן לְמִרְאָה וּלְהִרְהוּר, תּוֹלִין בָּהֶן מַעַת
לַעַת. אֲבָל לְמֵאֲכָל וּלְמִשְׁתָּה וּלְמִשָּׂא וּלְקִפִּיצָה, תּוֹלִין בָּהֶן כָּל
זְמַן שֶׁמִּצְטָעֵר.

ו. מִי שֶׁמָּל, וְאַחֵר כֶּךָ רָאָה זָב, בֵּין גּוֹי בֵּין יִשְׂרָאֵל תּוֹלִין לוֹ
בְּמִילָה כָּל זְמַן שֶׁמִּצְטָעֵר ; גּוֹי שֶׁרָאָה קָרִי, וְנִתְגַּיֵּר מִטָּמֵא בְּזִיבָה
מִיד, וְאֵין תּוֹלִין לוֹ מַעַת לַעַת.

ז. קָטָן אֵין תּוֹלִין לוֹ לֹא בְּמִרְאָה וְלֹא בְּהִרְהוּר, שְׁאֵין לְקָטָן מִרְאָה
וְהִרְהוּר הַמְּבִיא לִידֵי זָב ; לְפִיכָךְ בּוֹדֵקִין אוֹתוֹ בְּחִמְשָׁה דְּרָכִים
בְּלִבָּד. וְכִשֵּׁם שֶׁתּוֹלִין לְקָטָן בְּחֲלִיו, כֶּךָ תּוֹלִין לוֹ בְּחֲלִי אָמוֹ אִם
הִיָּה יוֹנֵק מִמָּנָה, אוֹ צָרִיךְ לְאָמוֹ.

ח. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים שְׁבוֹדֵקִין אֶת הַזָּב בְּדְרָכִים אֵלּוּ, בְּרְאִיָּה
שְׁנִיָּה שְׁלִזוֹב, שְׁבָה יַעֲשֶׂה זָב, כִּמּוֹ שִׁיתְּבָאָר ; אֲבָל רְאִיָּה רִאשׁוֹנָה,
אֲפֹלוֹ רָאָה אוֹתָהּ בְּאֲנָס, וְרָאָה הַשְּׁנִיָּה מִחֲמַת בְּשָׂרוֹ הָרִי זֶה טָמֵא

טמאת זיבות. ואף על פי כן בודקין אותו בראשונה, כדי למנות בה שלוש ראיות לחיבו קרבן.

ז. ראיה שלישית אין בודקין אותו בה, אלא אפלו ראה אותה מחמת אנס, הואיל ונזקק לטמאה, שהרי ראיות שנעשה בהן זב מחמת בשרו היו; ולפיכך יתחייב בקרבן.

י. הרואה ראיה אחת שלזוב, הרי הוא כבעל קרי. ראה שתי הרי זה זב, וצריך ספירת שבעה, וביאת מים חיים; ואינו חייב בקרבן. ראה שלוש ראיות הרי זה זב גמור, וחייב בקרבן. ואין בין זב שראה שתי ראיות לרואה שלוש, אלא קרבן בלבד. ודברים אלו, כלן דברי קבלה מפי משה רבנו מסיני.

יא. אחד הרואה שתי הראיות או השלוש, בשעה אחת זו אחר זו, או שראה ראיה בכל יום, זה אחר זה הרי זה זב: לפי שתלה הכתוב את הזבח בימים, שנאמר "כי-זוב זוב דמה ימים רבים" (ויקרא טו, כה); והזב, לא תלה אותו בימים. ואם הפסיק הזב בין ראיה לראיה, יום גמור אינן מצטרפות.

יב. כיצד: ראה ראיה בשבת, וראיה שניה בשני בשבת אין מצטרפות, ואינו זב. וכן אם ראה ראיה שניה באחד בשבת, וראה ראיה שלישית בשלישי בשבת אינו חייב בקרבן: שאין זו מצטרפת לשתיים, שהרי הפסיק ביניהן יום אחד.

יג. אבל אם ראה אחת היום, ואחת בלילה שלאחריו הרי אלו מצטרפות; ואין צריך לומר שאם ראה אחת בלילה, ושניה ביום שהן מצטרפות. וכן אם ראה שלוש ראיות בשלושה לילות, זה אחר זה הרי אלו מצטרפות.

יד. ראית הזוב אין לה שעור, אלא הרואה כל שהוא טמא: שנאמר "החתים בשרו" (ויקרא טו, ג) כל שהוא נכר בבשרו, מטמא. היה הזוב נגרר ויוצא, ולא פסק אם יש מתחלת הראיה עד סופה, כדי טבילה וספוג או יתר הרי זו נחשבת כשתי ראיות, הואיל והיא ארוכה כשתיים; ואם לא הארכה כשעור הזה אפלו פסק הזוב בנתיים, הרי זו ראיה אחת.

טו. וכן אם היתה ראיה אחת ארוכה כשלוש ראיות, שנמצא מתחלתה ועד סופה כשתי טבילות ושני ספוגין הרי זו נחשבת כשלוש ראיות, ויביא קרבן.

טז. ראה אחת, והפסיק כדי טבילה וספוג, ואחר כך ראה שתיים, או אחת מרבה כשתיים, או שראה שתיים או אחת מרבה כשתיים, והפסיק כדי טבילה וספוג, ואחר כך ראה אחת הרי זה זב גמור.

יז. ראה ראיה אחת, מקצתה בסוף היום ומקצתה בתחלת הלילה אף על פי שאינה ארוכה כשתיים הרי אלו שתי ראיות, שהימים מחלקין הראיה. לפיכך הרואה ראיה אחת בין השמשות, שהוא ספק מן היום ומן הלילה הרי זה ספק לטמאה.

יח. ראה ראיה אחת ביום, ואחת בין השמשות הרי זה זב ודאי לטמאה, וספק לקרבן; ומביא קרבן, ואינו נאכל.

יט. ראה ראיה אחת בין השמשות שלשבת, וראיה שניה בין השמשות שלמוצאי שבת הרי זה ספק לטמאה, וספק לקרבן:

סֵפֶק לַטְמָאָה שָׁמָּא רְאִיָּה ראשונה היתה בעֶרְב שַׁבָּת, וְהַשְׁנִיָּה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, וְהָרִי הַפְּסִיק שַׁבָּת בִּינִיָּהֶן, וְאֵין כָּאן זִיבוֹת כָּלָל.

ב. וְהָרִי הוּא סֵפֶק לְקֶרְבֵּן שָׁמָּא אַחַת מֵהֶן הָיָה מִקְצֵתָהּ בְּיוֹם וּמִקְצֵתָהּ בַּלַּיְלָה, שֶׁהִיא חֲשׂוּבָה כְּשִׁתִּים, וְהָרִי רָאָה שְׁלוֹשׁ רְאִיוֹת, שֶׁהוּא חֵיב בְּקֶרְבֵּן ; וּלְפִיכֵן מֵבִיא קֶרְבֵּן, וְאֵינוֹ נֹאכָל.